

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi: 1. stwierdził, że spadek po J. Ł. (1) synu F. i S. zmarłym w dniu 29 września 2013 roku w Ł. ostatnio stale zamieszkałym w Ł. nabyli na podstawie ustawy: a) żona S. Ł. z domu P. (córka S. i B.) w 1/4 części, b) dzieci: córka I. A. z domu Ł. (córka J. i S.), syn J. Ł. (2) (syn J. i S.) i córka M. T. z domu Ł. (córka J. i S.) po 3/16 części każde z nich, c) wnuczki: K. B. (córka W. P. i A. B.) i J. B. (córka W. P. i A. B.) po 3/32 części każda z nich; 2. ustalili, że wnioskodawczyni oraz uczestnicy postępowania ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Od wskazanego postanowienia apelację złożył wnioskodawca J. Ł. (2), zaskarżając postanowienie w całości i wnosząc o jego uchylenie.

Skarżący podniósł, że z posiadanej przez niego wiedzy wynikało, że istotne decyzje w sprawie podejmie Sąd dopiero w drugim etapie postępowania spadkowego dotyczącego działu spadku, nie zaś w części dotyczącej stwierdzenia nabycia spadku. Wiedza ta pochodząca z jednorazowej porady prawnej spowodowała działanie w błędnym przeświadczeniu odnośnie przedmiotowej sprawy. Postanowienie Sądu Rejonowego z 21 czerwca 2016 roku określające w sposób precyzyjny procentowy udział w spadku może wiązać się z koniecznością spłacenia takiego udziału w przypadku potwierdzenia tej decyzji w drugim etapie postępowania spadkowego dotyczącego działu spadku. Skarżący podkreślił, że jego niezwykle niskie dochody oraz katastrofalna sytuacja materialna uniemożliwi mu spłatę choćby niewielkiego ułamka spadku, któregokolwiek ze spadkobierców.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest niezasadna.

Wobec niekwestionowania przez skarżącego ustaleń poczynionych w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy ustalenia te w pełni podziela, przyjmując je za własne.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego znajdujące oparcie w regulacji zawartej w art. 926 § 1 k.c. i nast. należy uznać za prawidłowe, a wywody apelacji za bezzasadne. Trafnie Sąd Rejonowy wskazał, że powołanie do spadku wynika z ustawy albo z testamentu. Dziedziczenie ustawowe może zatem zostać wyłączone jedynie przez prawidłowo sporządzony testament. W rozpoznanej sprawie, spadkodawca testamentu nie sporządził. Spadkodawca nie wyraził więc swojej woli w przepisanej przez prawo formie testamentu, aby dziedziczenie po nim odbyło się według innych reguł niż wynikające z ustawy – Kodeks cywilny. Sąd Rejonowy zobligowany był zatem stwierdzić dziedziczenie na podstawie ustawy, z uwzględnieniem art. 931 § 1 i § 2 k.c.

W wywiedzionej apelacji skarżący próbuje podważyć postanowienie Sądu Rejonowego odwołując się do jego osobistej sytuacji majątkowej a także powołując się na brak znajomości prawa i działania w błędnym przeświadczeniu odnośnie przedmiotowej sprawy. Podnieść należy, że okoliczności te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Porządek dziedziczenia w przypadku braku testamentu wynika bowiem z ustawy. Na dziedziczenie ustawowe nie mają wpływu ewentualne oczekiwania skarżącego dotyczące podziału masy spadkowej, do czego w istocie ogranicza się apelacja.

Zauważyć należy ponadto, że skarżący J. Ł. (2) przyłączył się do wniosku o stwierdzenie nabycia spadku, obecny był na rozprawach a także zostały udzielone mu przez Sąd niezbędne pouczenia. Skarżący wnosił także o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Wniosek ten został oddalony przez Sąd pierwszej instancji prawomocnym postanowieniem z dnia 4 lipca 2016 roku. Skarżący został pouczony o możliwości zaskarżenia tego orzeczenia. Twierdzenia skarżącego zatem o braku wiedzy prawniczej i działaniu w błędnym przeświadczeniu odnośnie przedmiotowej sprawy nie mogą skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oddalił apelację jako nieuzasadnioną.